

Raamatun lukeminen teologisen ennakko-oletuksen pohjalta jumaluusoppia tutkittaessa

Miten tärkeää on ymmärtää oikein jumaluusoppi?

Monet uskonyhteisöt pitävät pelastuskysymyksenä tunnustaa heidän totena pitämänsä jumaluusopillinen määritelmä Jumalasta todeksi. He painostavat jäseniään ja muita sanomalla:

- "Jos et pidä totena kolmiyhteisen jumalan oppia, niin joudut kadotukseen".
- "Jos et tunnusta Jeesuksen jumaluutta, niin et voi pelastua!"
- "Jos et usko pyhän hengen olevan Jumala tai Jumalan kolmas persoona, niin pilkkaat Jumalaa ja joudut tuomiolle (pilkkaat pyhää henkeä, etkä voi saada anteeksi tässä etkä tulevassa ajassa)".

Eivät pelkästään kolmiyhteiseen Jumalaan uskovat ihmiset uhkaa jäseniään ikuisella tuomiolla ja yhteisöstään erottamisella vaan sitä tekevät myös unitaarit ja muut eri tavalla jumaluusoppia ymmärtävät ryhmät. Hekin pitävät pelastuskysymyksenä sitä, että uskotaan Jeesukseen ja Jumalaan sillä tavalla kuin he ovat määritelleet nämä asiat opillisesti. Mutta onko jumaluusopin oikea ymmärtäminen todella pelastuskysymys vai ovatko eri yhteisöt nostaneet tämän kysymyksen liian ratkaisevaksi, kun pohditaan iankaikkista kohtaloamme? Mitä mieltä Jeesus olisi tästä asiasta? Entä isä Jumala? Mitä henki sanoo seurakunnalle?

Jos olet tullut uskoon ja saanut syntisi anteeksi, niin tiedät kokemuksesta, että sinun ei tarvinnut ensin pitää totena tai tunnustaa jotakin jumaluusopillista määritelmää Jumalasta voidaksesi saada syntisi anteeksi ja syntyäksesi uudesti ylhäältä, tullaksesi Jumalan lapseksi. Onko nyt kuitenkin niin, että sinä menetät pelastuksen, ellet ymmärrä Raamatun kirjoituksia tästä aiheesta juuri sillä tavalla, miten yhteisösi uskon isät ja oppineet ovat jumaluusopin määrittäneet? Voitko siis menettää pelastuksesi, ellet kasva uskossa ja kirjoitusten ymmärtämisessä samalla tavalla kuin muut yhteisösi jäsenet? Vai todistaako se siitä, että et ole ollutkaan aito kristitty ja Jumalan lapsi, jos opit ymmärtämään kirjoituksia eri tavalla kuin he?

Vaikka "usko Jumalaan" on "kristuksen opin alkeita" (Hepr. 6:1-2) ja "kristuksen opin yli menevät" ovat Johanneksen sanojen mukaan antikristuksia ja villitsijöitä (2Joh 1:7-11), niin en usko Jumalan tuomitsevan ketään sellaista kadotukseen, joka tunnustaa, että Jeesus kristus on Jumalan poika (Joh 20:31) ja Jumala on lähettänyt hänet maailman vapahtajaksi (1Joh 4:1-15), ja on herättänyt hänet ylös kuolleista. Mitään muuta tunnustusta ei pelastavalta uskolta Raamatussa vaadita (Room 10:8-10). Jonkin muun asian todeksi tunnustamisen vaatiminen menee "yli kirjoitusten" ja on siten väärämielistä toimintaa. Väärämielistä on myös tuomita "kadotuksen lapseksi" tai "kristuksen ruumiin ulkopuolella olevaksi" sellainen, joka tunnustaa, että Jeesus kristus on Jumalan poika ja seuraa herran esimerkkiä omalla elämällään, mutta kieltäytyy tunnustamasta jotakin yli kirjoitusten menevää oppia jumaluudesta (esimerkiksi kolmiyhteistä jumalaa).

Kaikki jumaluusopilliset määritelmät ovat ihmisten tulkintoja ja selityksiä Raamatusta. Jopa oppien laatijat ja niitä tulkitsevat kirjanoppineet ovat eriä mieltä keskenään siitä, mikä määritelmä on oikein ja mikä väärin. Miten siis voisi olla oikein vaatia asioihin perehtymätöntä tunnustamaan todeksi jokin kirjanoppineiden vaikeatajuinen määritelmä, jota nämä eivät itsekään kunnolla ymmärrä?

Katolisen kirkon suurin mysteeri on se, miten Jeesus kristus voi olla ihminen ja Jumala yhtä aikaa olematta ihmisenä eri olento kuin Jumala. Tätä on yritetty selittää Jeesuksen kahdella luonnolla, jonka mukaan Jeesus on jaettu kahteen osaan, ihmiseksi ja Jumalaksi, mutta sanotaan hänen olevan silti yksi ainoa olento ja persoona, kristus. Tämä on virheellinen perustelu. Jeesuksen "luonto" ei tee hänestä ihmistä vaan hän on ihminen samalla tavalla kuin me, kokonaisuutena: järjellisine sieluineen ja ruumiineen. Ja koska Jeesus kristus on ihminen, ei hän voi olla Jumala. Asia on näin yksinkertainen, mutta koska katoliset isät ovat saaneet pelottelemalla lähes koko nimeltään kristityn maailman uskomaan kolmiyhteiseen Jumalaan ja siihen, että Jeesus kristus on isän vertainen Jumala, ei tästä harhaopista ole helppoa päästä eroon. Totuutta rakastavat Jumalan lapset hylkäävät sen kuitenkin viimeisenä aikana, sillä Jumala kutsuu kansaansa ulos suuresta Babylonista eli portosta (Ilm 18).

Suuri Babylon ja kaikkien porttojen äiti rakentuu kolmiyhteisen jumalan opin varaan. Katolisen kirkon alkuajoista on määritelty kristuksen ruumiin ulkopuolelle kuuluvaksi jokainen, joka ei tunnusta kolmiyhteistä jumalaa ja sitä, että Jeesus kristus on isän vertainen Jumala. Kaikki ne, jotka tunnustavat nämä asiat, ovat vielä sisällä suuressa Babylonissa ja osallisia porton synteihin, jotka ulottuvat taivaaseen asti.

Suuresta Babylonista ei lähdetä ulos siten, että erotaan jostakin uskovien yhteisöstä. Siitä lähdetään ulos luopumalla kolmiyhteisen jumalan opista. Portosta erotaan sydämen ajatuksissa ja mielessä. Kun todistat suullasi veljille sen, mitä Jumala on sinulle opettanut, niin he erottavat sinut yhteydestään niin kuin jonkin pahan. Näin käy ilmi se, kuka kuulee Jumalaa ja kuka ei häntä kuule.

Meidän ei siis tarvitse itse erota uskovien yhteydestä, sillä meidät erotetaan. Katolisessa uskossa olevat pitävät yhtä keskenään loppuun saakka. Vain harvat ja valitut Jumalan lapset kuulevat meidän isämme kutsun ja sen evankeliumin, jota keskitaivaalla lentävä enkeli julistaa kaikille kansoille (Ilm 14:6-8). Muut sulkevat korvansa kuulemasta Jumalan sanan totuutta ja jäävät Babyloniin sen tuhoon asti (Ilm 17:16-18:21). Ole sinä viisas ja lähde siitä ulos ennen kuin Jumalan viha kohtaa sitä täydessä määrässään.

Raamatun lukeminen edeltä omaksutun opin tueksi

Voimme jättää helvetillä ja ikuisella tuomiolla uhkailut omaan arvottomuuteensa, kun tutkimme omakohtaisesti sitä, mitä Raamatussa on näistä asioista kirjoitettu. Mutta jotta ymmärtäisimme oikein Raamattua, tulee meidän lukea sitä mahdollisimman puolueettomasti ja ennakkoluulottomasti. Jos luemme Raamattua vain löytääksemme sieltä tukea muilta oppimалlemme teologiselle näkemykselle, niin voimme erehtyä tulkinnoissa ja ymmärtää väärin lukemamme tekstin.

Väitän, että lähes kaikki uskovaiset lukevat uskoontulonsa jälkeen Raamattua siitä lähtökohdasta käsin, että heidän yhteisönsä tai kristikunnassa enemmistönä olevien opilliset näkemykset ovat totta ja muut tulkinnat ovat harhaoppeja. Kun Raamattua luetaan tällä tavalla asettumalla etukäteen jonkin tulkinnan puolelle ja muita tulkintoja vastaan, niin totuuden löytäminen on mahdotonta aina siihen asti, että luovutaan tästä puolueellisesta ennakoasenteesta ja aletaan tutkia kirjoituksia puolueettomasti, ilman itsestään selvänä pidettyjä ennako-oletuksia. Meidän tulee lukea Raamattua niin, että uskallamme kyseenalaistaa siitä tehdyt tulkinnat ja pitää ainakin teoriassa mahdollisena muiden tai oma erehtyminen näissä asioissa. Vain siten on mahdollista muuttaa tarpeen vaatiessa näkemystään, jos huomaa olleensa väärässä ja erehtyneensä aiemmissa tulkinnoissaan.

Paljostakaan Raamatun lukemisesta ei ole hyötyä, jos ymmärrämme jatkuvasti väärin sen, mitä on kirjoitettu. Tästä syystä on hyvin tärkeää olla asettumatta etukäteen jonkin tulkinnan puolelle ja jotakin toista tulkintaa vastaan, kun alamme lukea Raamattua ja tutkia jotakin opillista asiaa sieltä. Jos teemme niin kuin lähes kaikki meistä automaattisesti tekevät, eli luemme Raamattua löytääksemme sieltä vahvistuksen muilta omaksumallemme opille, niin emme voi löytää kirjoitusten alkuperäistä merkitystä ja totuutta, jos ne muut ovatkin erehtyneet tulkinnoissaan! Miksi luottaisit sokeasti katolisen kirkon isien ja seurakuntasi vanhinten tai sanan opettajien selityksiin sen sijaan, että ottaisit itse selvää, mitä Raamatussa on todella sanottu?

Uusi testamentti selittää, täydentää ja tukee Vanhan testamentin kirjoituksia

Kun tavallinen kristitty alkaa tutkia Raamattua, niin hän tulkitsee melko varmasti Vanhaa testamenttia sen opetuksen mukaan ja tueksi, jonka hän on omaksunut kristillisyyden valtasuuntauksilta tai omalta yhteisöltään. Hän selittää Vanhaa testamenttia näiden ennalta omaksumiensa tulkintojen tueksi, osoittaakseen yhteisönsä ja itsensä olevan oikeassa. Kun sitten Uudesta testamentista näyttäisi löytyvän tukea näille tulkinnoille, on helppo sisällyttää ne myös Vanhaan testamenttiin, vaikka siellä ei alunperin olisi tiedetty mitään siitä opista, jota kirjoitusten väitetään nyt tukevan. Näin on aivan erityisesti jumaluusopin ja ikuisen tuomion ollessa kyseessä.

Valtaosa kristinuskoisista pitää kolminaisuusoppia ja ikuista piinahelvettä niin itsestään selvinä raamatullisina totuuksina, että näitä oppeja ei toden teolla edes kyseenalaisteta tai suostuta puolueettomaan Raamatun tutkimukseen. On helpompaa ja turvallisempaa pitää kiinni valtavirtauksen tai oman yhteisön opillisista näkemyksistä, jotta ei tule erotetuksi yhteisöstään, perheestään ja suvustaan. Mutta jos joku tahtoo todella seurata Jeesusta, niin hän ei lähde mukaan kristuksen ruumiin hajottamiseen mistä tahansa opillisista syistä.

Meidän kannattaa pidäytyä ottamasta lopullista kantaa määritelmiin, joita ei voi ymmärtää tai todeksi tunnustaa. Me emme saa asettua jotakin ryhmää vastaan ja toisen puolelle, mikä on eripuraisuuden, riitaisuuden ja lahkolaisuuden syntiä. Tärkeintä on käyttäytyä evankeliumin arvon mukaan: rakastaa Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistä niin kuin itseään. Hyvät teot ja synnistä luopuminen ovat etusijalla uskon elämässä, eivät opilliset kiistat ja riitakysymykset.

Meidän on hyvä tuntea oma rajallisuutemme näissä asioissa. Kaikki eivät kykene tutkimaan Raamattua alkukieleihin paneutuvista sanakirjoista, interlineaareista ja kommentaareista. On väärin vaatia heiltä korkeasti oppineiden selitysten todeksi tunnustamista, jos ne selitykset ovat vaikeita ymmärtää, eivätkä oppineet itsekään ole täysin varmoja kannastaan, tai ovat eriä mieltä keskenään siitä, mikä selitys olisi oikea. On viisainta pidättäytyä mahdollisimman yksinkertaisissa sanallisissa ilmaisuissa, kun puhutaan Jumalasta tai jumaluusopillista asioista. Meidän tulisi välttää Raamatun ulkopuolisten termien käyttöä. Meidän tulisi puhua isästä, pojasta ja pyhästä hengestä samalla tavalla kuin Raamatussa on tehty. Vältymme silloin riidoilta ja turhilta kiistoilta; väittelyt voidaan jättää niiden välille, jotka siihen rakentavasti pystyvät.

Kun nyt tutkimme "oppia Jumalasta" Raamatun kirjoitusten perusteella, tulee meidän ihan ensimmäiseksi muistaa se asia, että Jeesuksella ja apostoleilla ei ollut käytettävissään Uutta testamenttia heidän puhuessaan ja kirjoittaessaan näistä asioista. Niinpä he perustivat kaiken opetuksensa Vanhaan testamenttiin. Jos he saivat opetusta pyhästä hengeltä "ohi kirjoitusten", niin että Jumala puhui suoraan heidän sydämiinsä henkensä kautta tai avasi heidän ymmärrystään

käsittämään kirjoituksia, niin se tapahtui aina Vanhan testamentin kirjoitusten tueksi. Uusi ilmoitus ei voi kumota vanhaa, sillä jos se niin tekee, ei se ilmoitus ole Jumalasta, ja se on silloin hylättävä.

Uusi testamentti ja uusi Jumalan puhe eivät voi kumota Jumalan aiempaa ilmoitusta. Jumala ei voi sanoa ensin jotakin ja kumota sitten omaa sanaansa myöhemmin, niin että se aiempi sana olisi epätotta. Uusi testamentti voi selittää, täydentää ja tukea Vanhaa testamenttia, mutta se ei voi kumota sitä, tai muuten se ei ole Jumalan sanaa samalla tavalla kuin Vanhan testamentin kirjoitukset Jeesukselle ja apostoleille kirjoitettua Jumalan sanaa olivat. Kun luet Uutta testamenttia, niin huomaat Jeesuksen ja apostolien siteeraavan monta kertaa Vanhaa testamenttia. He selittivät Vanhan testamentin kirjoituksia ja osoittivat niiden olevan totta, mutta he eivät koskaan lisänneet kirjoituksiin jotakin sellaista, joka olisi ollut ristiriidassa alkuperäisen Jumalan sanan ilmoituksen kanssa.

Tätä taustaa vasten on hyvä miettiä, millä tavalla Jeesus ja apostolit, ja profeetat ennen heitä, uskoivat Jumalaan? Olivatko he tiukasti monoteistejä, niin että pitivät yksin isää totisena Jumalana? Vai tunsivatko he kolminaisuusopin? Entä mitä he ajattelivat tulevasta kristuksesta ja Israelin kuninkaasta, jota he odottivat oman kansansa ja koko maailman vapahtajaksi? Muistakaamme se, että Raamatun kirjoittajat olivat juutalaisia ja he uskoivat Jumalaan samalla tavalla kuin patriarkat ennen heitä. Odottivatko he messiaan olevan "ihmisen hahmossa ilmestyvä Jumala", niin kuin pakanauskonnoissa ajateltiin, vai pitivätkö he kristusta ihmisenä, joka oli samalla kuitenkin myös Jumalan poika? Ja mitä se tarkoittaa, että kristusta sanotaan "Jumalan pojaksi"?

Kun alamme etsiä vastauksia näihin kysymyksiin, niin meidän tulee pitää koko ajan mielessä oikea tapa tulkita Raamattua: Uusi testamentti ei saa kumota Vanhaa vaan sen tulee selittää, täydentää ja tukea sitä. Me emme saa yrittää sisällyttää ennako-oletuksena totena pitämäämme oppia Raamattuun vaan meidän tulee ymmärtää sitä samalla tavalla kuin sen kirjoittajat ja ensimmäiset lukijat apostoleihin asti sitä ymmärsivät. Oppi muodostetaan siis Vanhan testamentin kirjoituksista ja se vahvistetaan Uuden testamentin puolella. Ei niin, että oletamme jonkin yhteisön tulkinnan olevan totta, koska sille löytyy näennäisesti perusteluja Uudesta testamentista, vaan niin, että pidämme mitä tahansa tulkintaa etukäteen mahdollisesti totena, ja luemme Uutta testamenttia Vanhaa testamenttia selittävänä, täydentävänä ja sen opin vahvistavana kirjoituskokoelmana.

Patriarkkojen, profeettojen, Jeesuksen ja apostolien usko

Vanhan testamentin puolella ei tunnettu oppia kolmiyhteisestä Jumalasta. Se on kehitetty vasta apostolisen ajan jälkeen, joten Jeesus ja apostolitkaan eivät sitä tunteneet. He pitivät Jeesuksen kristuksen Jumalaa ja isää ainoana totisena Jumalana, joka on luonut taivaan ja maan, ja kaiken, mitä niissä on (Apt 4:24-31; 17:22-31; Ilm 4:8-11; 14:6-8; Jes 42:1-8; Joh 20:17; Efe 1:3). Miten siis on mahdollista, että kristittyjen enemmistö pitää totena kolminaisuusopin ja siihen kiinteästi liittyvän kristuksen kaksiluonto-opin? He väittävät jopa sellaista, että Jeesus ja apostolit uskoivat kolmiyhteiseen Jumalaan, niin että kirjoittivat ja puhuivat hänestä Uudessa testamentissa.

Mitä luulet: jos kenelle tahansa Raamatusta ja katolisesta jumaluusopista tietämättömälle ihmiselle annettaisiin Vanha testamentti luettavaksi, niin löytäisikö hän sieltä kolminaisuusopin tai opin ikuisesta piinahelvetistä? Löysivätkö Jeesus ja apostolit Vanhasta testamentista nämä opit vai onko ne opit pantu heidän suuhunsa tulkitseamalla väärin heidän sanojaan? Löytäisikö itse Vanhasta testamentista opin kolmiyhteisestä Jumalasta ja piinahelvetistä, jos et olisi kuullut nimeltä kristitystä maailmasta näistä opeista ennen sen lukemista?

Olen varma, että et löytäisi näitä oppeja, enkä niitä itsekään olisi sieltä "löytänyt", ellen olisi lukenut Vanhaa testamenttia ennakko-oletusteni vahvistukseksi epäilemättä lainkaan katolisilta isiltä perimiemme oppien todenperäisyyttä. Nyt kun olen päässyt irti katolisten isien vaikutuksesta, olen nähnyt, että Vanha testamentti ei tue näitä oppeja, joten niitä näennäisesti tukevien Uuden testamentin kohtien täytyy tarkoittaa jotakin muuta kuin mitä katoliset isät väittävät niiden tarkoittavan.

Puhukaamme Raamatun termeillä

Meidän on hyvä välttää Raamatun ulkopuolisia termejä, kun puhumme Jumalasta. Jumalaa ei ole lupa sanoa kolmiyhteiseksi tai pyhäksi kolminaisuudeksi. Katolinen kirkko on kehittänyt opit Pyhästä Kolmiyhteisestä Jumalasta ja Pyhästä Kolminaisuudesta, mutta Jumalan kansan tulee sanoutua irti näistä tavoista kuvata Jumalaa, sillä ne ovat Raamatun kirjoitusten ja totuuden sanan vastaisia.

Sinun on syytä tietää, että jumaluusopilliset määritelmät ja selitykset on muotoiltu kreikkalaisesta filosofiasta lainatuilla termeillä, esim. hypostasis (persoona, olemus), ousia (olemus) ja fysis (luonto). Uuden testamentin sanaa "[prosopon](#)" (persoona) ei ole käytetty määritelmässä samalla tavalla kuin sitä on käytetty Raamatussa, jossa se tarkoittaa ulkoista olemusta, pintaa, luotua ihmistä eli henkilöä, muotoa tai kasvoja (kuvaannollisesti: läsnäoloa). Kun katoliset isät ovat sekoittaneet filosofiset termit Raamatun terminologiaan, on syntynyt soppa, josta kukaan ei ota enää selvää. Ei ainakaan tavan kristitty, joka ymmärtää kunnolla vain selvää suomenkieltä, ei teologista jargonia eli virkapappien ammattisanastoa.

Tavalliselle kristitylle riittää se, että hän puhuu isästä ja pojasta ja pyhästä hengestä täsmälleen samalla tavalla kuin Raamatussa on näistä puhuttu. Ota kuitenkin huomioon se, että kreikankielessä ei ole lainkaan persoonapronominia "hän", vaikka se esiintyy käänöksissä. Niinpä pyhää henkeä ei saa sanoa koskaan "häneksi", koska se on virhetulkinta Raamatusta ja kielenkääntäjien erehdys. Kun puhut pyhästä hengestä, niin käytä siitä demonstratiivipronomineja "tämä", "tuo" ja "se", niin kuin kreikankielisessä alkutekstissä on tehty.

Kun puhut Jeesuksesta, niin sano häntä opetuslasten tavoin Jumalan pojaksi, herraksi tai kristukseksi. Voit kutsua häntä myös tilanteesta ja asiayhteydestä riippuen muilla Raamatun hänestä käyttämällä nimillä ja nimityksillä kuten karitsa, ihmisen poika ja ihminen. Vältä sellaisten sanojen käyttöä pojasta, jotka ovat tulkinnallisia ja johtavat helposti harhaan. Näitä ovat "jumala", "kaikkivaltias" ja "luoja". Opetuslapset eivät kutsuneet Jeesusta normaalissa kielenkäytössä eli arkipuheessa koskaan tällaisilla nimillä. He tekivät aina selvän eron isän ja pojan välille, niin että kutsuivat vain isää "Jumalaksi" ja kaiken olevaisen luojaksi, kaikkivaltiaaksi (Apt 4:24-31; 17:22-31; Ilm 4:8-11; Joh 17:3; Room 16:25-27; 1Kor 8:4-6; Efe 4:4-6; 1Piet 5:10-11; Jda 1:24-25).

Kun puhut Jumalasta yleisellä tasolla, niin puhut silloin aina isästä: et koskaan kolmiyhteisestä jumalasta, joka on "Isä ja Poika ja Pyhä Henki". Kun Raamatussa puhutaan Jumalasta, joka on luonut taivaan ja maan ja meren ja kaiken, mitä niissä on, ja on ainoa kaikkivaltias, niin silloin puhutaan aina isästä, ei koskaan kolmiyhteisestä Isästä ja Pojasta ja Pyhästä Hengestä eikä myöskään Jeesuksesta, joka on Jumalan poika, ei kaikkivaltias Jumala ja kaiken luoja. Yleisnimellä "Jumala" tarkoitetaan tässä merkityksessä aina isää Jumalaa, ei koskaan kolmiyhteistä Isää ja Poikaa ja Pyhää Henkeä.

Jos Jeesus kristus tai pyhä henki esiintyvät samassa yhteydessä kuin sana "isä", jolla tarkoitetaan Jumalaa, niin silloin vain isästä sanotaan, että hän on "Jumala", mutta pojasta ja pyhästä hengestä ei sellaista sanota (Efe 4:4-6; 3:14-21; 1Kor 8:4-6). Tämä siitä syystä, että Raamatun mukaan isä on yksin ainoa totinen Jumala (Joh 17:3; Room 16:25-27; 1Piet 5:10-11; Jda 1:24-25; Ilm 4:8-11; Mar 12:29; 5Moos 6:4; 5:35, 39). Jeesusta sanotaan joissakin kohdissa myös "jumalaksi", mutta silloinkin hänet erotetaan selvästi isästään, joka on poikansa yläpuolella oleva ainoa valtiast ja Jumala omalle pojalleen. Jeesus on "jumalanakin" vain ihminen, joka on korotettu enkelien ja ihmisten yläpuolelle hierarkiassa kuolleista herätetyksi tulonsa jälkeen (Psa 2; 8; 45; 110; Hebr 1-2; Joh 10:29-36; Psa 82:1,6 "jumalat" ovat ihmisiä samoin kuin 2Moos 4:16).

Pyhää henkeä käytetään joissakin Uuden testamentin kohdissa samaa tarkoittavana sanana kuin Jumala, jolloin puhutaan isästä Jumalasta, ei Jumalan kolmannesta persoonasta, niin kuin katolisessa opissa väitetään. Jumala toimii henkensä kautta valituissa palvelijoissaan ja maailmassa, mistä syystä sana "henki" korvaa joskus sanan "Jumala". Niinpä kun henki jakaa armolahjoja niin kuin tahtoo, vaikuttaa sen asian yksi ainoa Jumala, meidän isämme (1Kor 12:1-13). Kun pyhä henki lähettää opetuslapset matkaan, niin silloin Jumala toimii henkensä kautta ja johdattaa heitä (Apt 13:4; 16:7; Matt 4:1). Kun Jumalan pyhä henki murehtii, niin silloin isä Jumala murehtii hengessään ja meissä oleva lapseuden henki tulee murheelliseksi (Efe 4:30; Room 8:9-17; Gal 4:6).

Tällaisten kohtien perusteella on väitetty, että Jumalan pyhä henki on persoona ja Jumala on kolmiyhteinen Isä ja Poika ja Pyhä Henki. Jumalan henki ei ole kuitenkaan isästä riippumaton itsenäisesti tahtova, tunteva, ajatteleva ja tietävä persoona, jolla on oma mieli niin kuin Jumalalla tai luoduilla olennoilla on. Jumala ohjaa ja jakaa henkeään tahtonsa mukaan (Hebr 2:4). Jumala voitelee lapsiaan pyhällä hengellä, ei persoonalla (Apt 10:38; 2Kor 1:21-22; Hebr 1:9). Jumala puhuu henkensä kautta, palvelijoidensa ja poikansa suun kautta (Apt 1:2, 16; 4:25; Hebr 1:1; Joh 14:9-11; 2Sam 24:1-4). Jumala antaa henkeään lapsilleen, ei Jumalan persoonaa (1Joh 4:13).

Niin kuin huomaat, ei pyhä henki toimi itsenäisesti niin kuin persoona. Jumala ohjaa henkeään ja toimii itse henkensä kautta, sen välityksellä. Jumala toimii henkensä kautta palvelijoissaan ja maailmassa.

Jumalan henki ei ole vain jokin persoonaton voima vaan se edustaa Jumalaa itseään hyvin persoonallisella tavalla. Sanaa "henki" on käytetty samaa tarkoittavana sanana kuin "Jumala", jolloin sillä tarkoitetaan isää Jumalaa, ei isästä riippumatonta ja hänestä erillistä Jumalan kolmatta persoonaa.

Jumalan hengellä on monia nimiä Raamatussa. Kyseessä on silti vain yksi henki, niin kuin Paavali kirjoitti efesolaisille (Efe 4:4).

Jumala asuu meissä henkensä kautta, joka on yhteinen isälle ja pojalle ja valituille Jumalan lapsille. Siksi sitä henkeä kutsutaan Raamatussa niin monella eri nimellä: totuuden henki (Joh 15:26; 16:13), puolustaja/ auttaja (Joh 14:16, 26; 15:26; 16:7), Jumalan henki (1Moos 1:2), Jumalan pyhä henki (Efe 4:30), Jeesuksen henki (Apt 16:7), kristuksen henki (Room 8:9; 1Piet 1:11), Jeesuksen kristuksen henki (Fil 1:19), hänen poikansa henki (Gal 4:6), lapseuden henki (Room 8:15), sinun pyhä henki (Apt 5:3), Jumalan sormi (Luuk 11:20), voima korkeudesta (Luuk 24:49), profetian henki (Ilm 19:10), voitelu (1Joh 2:20, 27) ja Eliaan henki (Luuk 1:17).

Niin, Jumalan pyhää henkeä kutsutaan jopa Eliaan hengeksi, sillä Eliaan hengellä ei tarkoiteta Eliaan omaa henkeä vaan Jumalan pyhää henkeä, jolla hän oli täytetty äitinsä kohdusta saakka (Luuk 1:15-17, todellisuudessa hänen äitinsä täytettiin pyhällä hengellä, mutta Elias sai siitä silloin

osansa, j.41). "Eliaan henki" ja "kristuksen henki" ovat samaa tarkoittavia sanontoja ja niillä tarkoitetaan sitä yhtä ainoaa lapseuden henkeä ja voittoa, jonka Jumala on lapsilleen antanut: Jumalan pyhää henkeä.

Kun Pietari kirjoittaa profeetoista, jotka "ovat tutkineet mihin tai millaiseen aikaan kristuksen henki heissä viittasi todistaessaan edeltä kristusta kohtaavista kärsimyksistä ja niiden jälkeen tulevasta kunnia" (1Piet 1:10-11), niin se ei todista kristuksen olleen olemassa elävänä olentona tai Jumalana profeettojen vielä eläessä. Se todistaa meille vain sen, että Jumalan pyhä henki vaikutti profeetoissa niin kuin vaikuttaa meissäkin ja vaikutti Jeesuksessa (ks. 2Piet 1:20-21; 2Tim 3:15-16; 1Kor 12:6, 11; Luuk 5:17; Apt 1:2, 16; 4:25; 2Sam 23:1-4; Psa 51:13).

Samalla tavalla on ymmärrettävissä, mitä tarkoittaa se, että Israelin kansa joi Mooseksen aikana hengellisestä kalliosta, joka seurasi sitä erämaassa ja "se kallio oli Kristus" (1Kor 10:1-4). He joivat samaa hengellistä juomaa kuin me eli Jumalan pyhää henkeä (Joh 7:37-39; 1Kor 12:13). Tässäkään ei ole todistusta siitä, että Jeesus olisi ollut olemassa ennen kuin sikisi pyhästä hengestä ja syntyi Neitsyt Mariasta.

Raamattu osoittaa selvästi, että isä Jumala on pyhän hengen perimmäinen antaja ja lahjoittaja, ei Kristus Jeesus, vaikka hän kastaa meidät pyhässä hengessä (Matt 3:11) ja lähettää opetuslapille hengen isän tyköä, koska on pyytänyt sitä isältä (Joh 14:16). Jeesus itse neuvoi opetuslapsia pyytämään pyhää henkeä taivaalliselta isältämme, ei Jeesukselta itseltään (Luuk 11:13).

Jumala jakaa pyhää henkeä tahtonsa mukaan ja voitelee omiaan pyhällä hengellä, niin kuin on voidellut poikaansa Jeesusta (2Kor 1:21-22; Hebr 2:4; 1:9; Apt 10:38). Jumala puki opetuslapset voimalla korkeudesta, kun lähetti heille pyhän hengen (Luuk 24:49; Apt 1:4-8; 2:1-11). Jumala jakaa meille armolahjoja henkensä kautta ja puhuu pyhän hengen kautta, palvelijoidensa suun kautta ja poikansa Jeesuksen kautta (1Kor 12:1-13; Apt 1:2, 16; 4:25; 2Sam 23:1-4; Hebr 1:1).

Kaikki tällaiset kohdat Raamatussa todistavat sen, että pyhä henki ei ole itsenäisesti ajatteleva, tahtova, tunteva ja toimiva Jumalan kolmas persoona vaan se on Jumalan pyhä henki, jonka kautta Jumala toimii maailmassa ja valituissa palvelijoissaan. Pyhä henki ei ole jokin persoonaton voima vaan se edustaa isää Jumalaa ja siksi sitä on käytetty monessa Raamatun kohdassa samaa tarkoittavana sanana kuin Jumala (esim. 1Kor 12:11).

Kun siis puhumme Jumalasta ja käytämme hänestä yleisnimeä "Jumala", niin tarkoitamme sillä profeettojen, Jeesuksen ja apostolien tavoin yksin "isää Jumalaa", emme poikaa tai pyhää henkeä. Kun puhumme kristuksesta, niin tarkoitamme sillä Jumalan poikaa Jeesusta. Voimme käyttää hänestä myös titteliä "herra", koska niin on Raamatussakin tehty. Myös isää voidaan sanoa herraksi, mutta pyhästä hengestä käytetään Raamatussa yleensä nimeä "henki" ilman mitään titteliä ja siitä käytetään demonstratiivipronominia "tämä, tuo tai se" persoonapronominin "hän" sijasta.

On hyvä tutkia Uuden testamentin tapaa käyttää Jumalasta sanaa "henki" ja verrata sitä Vanhaan testamenttiin. Koska Vanhassa testamentissa ei kuvata "Jumalan henkeä" itsenäisesti ajattelevana ja toimivana "persoonana", joka olisi joku muu kuin isä Jumala, niin sellaiseksi ei meidänkään sitä tulisi väittää. Voimme sen sijaan ristiriidattomasti havaita sen, että sanoja "Jumala" ja "henki" on käytetty Uudessa testamentissa vaihtoehtoisina sanoina isästä Jumalasta. "Pyhää henkeä" ei siis pitäisi sanoa "Jumalan kolmanneksi persoonaksi", sillä se on samaa tarkoittava ilmaisu kuin "Jumala", ja sillä tarkoitetaan isää Jumalaa, ellei asiayhteydestä käy muuta ilmi.

Puhukaamme isästä, pojasta ja pyhästä hengestä samalla tavalla kuin Raamatussa on tehty, niin emme väitä erehdyksessä virheellisiä tulkintoja "Jumalan sanan totuudeksi".

Isä Jumala on luonut yksin kaiken, mitä on olemassa

Toisin kuin yleisesti kristikunnassa luullaan, on isä Jumala luonut yksin taivaan ja meren ja maan ja kaiken mitä niissä on. Tämä sanotaan selvästi Jeesuksen kristuksen ilmestyksessä, jossa isä saa yksin kunnian sen vuoksi, että on kaikkivaltias Jumala ja luonut kaiken, mitä on olemassa (Ilm 4:8-11). Myös Jeesus saa kunnian ja ylistyksen, mutta eri syystä: sen vuoksi, että hän on uhrannut itsensä viattomana karitsana Jumalalle syntiemme sovituksiksi ja on arvollinen avaamaan isältään saamansa kirjakkäärön sanoman (Ilm 5).

Isää Jumalaa sanotaan selvästi ainoaksi luojaksi mm. seuraavissa Raamatun kohdissa: Ilm 4:8-11; 10:6; 14:6-8; Apt 4:24-31; 17:22-31; Jes 42:1-8; Psa 33:6-9; Snl 3:19; Jer 10:12; 51:15; 1Moos 1-2. Huomaa, että apostolit eivät tienneet rukoillessaan ja evankeliumia julistaessaan sitä, että Jeesus olisi ollut luomassa tätä nykyistä maailmaa yhdessä isänsä kanssa! He kuvaavat Jeesuksen pelkästään miehenä, joka on kärsinyt kuoleman ristillä ja jonka Jumala on herättänyt ylös kuolleista. Tämän Jeesuksen Jumala on korottanut päämieheksi ja vapahtajaksi kansalleen ja antanut hänelle vallan tuomita eläviä ja kuolleita (Apt 5:31; 17:12-31) ihan sen sanan mukaan, jonka Jeesus sanoi opetuslapsille ennen kuolemaansa ristillä (Joh 5:17-30). Jeesus [on saanut kaiken isältään](#), mitä hänellä on, joten hän ei voi olla isän vertainen Jumala (Matt 28:18; Joh 5:17-30).

Voit lukea apostolien tavan puhua Jeesuksesta ja julistaa evankeliumia näistä kohdista: Apt 2:14-41; 3:12-26; 4:8-23; 5:29-32; 7:2-60; 8:12, 26-40; 10:34-48; 13:14-52; 14:5-19; 17:2-3, 16-32; 18:5, 28; 22:1-22; 26:1-32. Huomaat niistä, että opetuslapset todistivat Jeesuksen olevan kristus ja Jumalan kuolleista herättämä vanhurskas synnitön mies, mutta eivät sanoneet hänen kertaakaan olleen luomassa tätä nykyistä maailmaa tai että hän olisi Jumala. Tämä on varmasti oikea tapa julistaa evankeliumia, mutta nykyinen tapa on väärä, kun siinä kuvataan Jeesus isän vertaiseksi Jumalaksi, joka on luonut tämän maailman isän ja pyhän hengen kanssa. On toki joitakin kohtia Raamatussa, joita on pidetty todisteena sen puolesta, että Jeesus on todellakin ollut luomassa tätä maailmaa, mutta ne on tulkittu ja osin myös käännetty virheellisesti katolisten isien ja seurakuntiemme opettajien toimesta.

1.Korinttolaiskirje:

8:4 Mitä nyt epäjumalille uhratun lihan syömiseen tulee, niin tiedämme, ettei maailmassa ole yhtään epäjumalaa ja että **ei ole muuta Jumalaa kuin yksi.**

8:5 Sillä vaikka olisikin niin sanottuja jumalia, olipa heitä sitten taivaassa tai maassa, ja niitä on paljon semmoisia jumalia ja herroja,

8:6 niin **on meillä kuitenkin ainoastaan yksi Jumala, isä**, josta kaikki on ja johon me olemme luodut, ja yksi herra, Jeesus kristus, jonka kautta kaikki on, niin myös me hänen kauttansa.

Jaetta 1Kor 8:6 on pidetty todistuksena siitä, että Jumala on luonut taivaan ja maan ja meren ja kaiken niissä olevan poikansa Jeesuksen kautta, mutta se on virheellinen tulkinta. Paavali sanoo tässä, että "me kristityt olemme luodut isään Jumalaan", josta kaikki on ("**johon me olemme luodut**"). Paavali puhuu luomisesta rajallisessa merkityksessä tässä kohdassa niin kuin tekee myös Kolossalaiskirjeessä (Kol 1:14-23). Jumala on tehnyt "uuden ihmisen" kristuksen kuolleista ylösnousemisen kautta (Efe 2:10-22; 4:20-24; 1Piet 1:1-5) ja sellaisia me "uudet luomukset"

olemme (2Kor 5:17; Kol 3:1:10-11). Kristus on tämän uuden luomakunnan alku ja päämäärä (loppu), ei vanhan maailman luoja yhdessä isänsä kanssa (Ilm 3.14).

Paavali antaa tässä ohjeita seurakunnalle epäjumalille uhratun lihan syömiseen liittyen: onko se luvallista vai ei (1Kor 8; vrt. 10:15-33; Room 14; Apt 15:28-29; Mar 7:17-23; 1Tim 4:1-6)? Kaikki ohjeet tästä asiasta ovat peräisin isältä Jumalalta, johon me olemme luodut herran Jeesuksen kristuksen ylösnousemuksen kautta – hänen, joka on esikoinen kuolleista herätettyjen joukossa (1Piet 1:1-5, 23; Ilm 1:5; 3:14; Hebr 1:5-6; 5:5; Apt 13:33; Kol 1:15, 18). Paavali tarkoittaa sanoillaan tässä sitä, että Jumala on luonut "kaiken lihan" syötäväksi, kunhan se vain kiitoksella otetaan vastaan ja pyhitetään rukouksella (1Tim 4:1-6). Sanat "**josta kaikki on**" viittaavat siis ruoaksi luotuihin eläimiin ja Jumalan ohjeisiin koskien sitä, mitä ruokia kristityn on lupa syödä. Sanat "**johon me olemme luodut**" viittaavat Jumalan lapsiin, jollaisia me "uudet ihmiset" ja "uudet luomukset" kristittyinä olemme.

Me kristityt Jumalan lapset "olemme kristuksen kautta" syntyneitä "uusia luomuksia" ja "uusia ihmisiä", joille on annettu ohjeet uutta elämää varten Jeesuksen kristuksen kautta – hänen, joka on kaiken pää Jumalan seurakunnalle (2Kor 5:17; Efe 1:20-23; 2:10-22). Paavali puhuu [tässä kohdassa](#) (1Kor 8:4-6) ja [kolossalaiskirjeessä](#) luomisesta [rajallisessa merkityksessä](#) (Kol 1:14-23). Hän ei puhu taivaan ja maan ja meren ja niissä olevien luomisesta vaan uuden ihmisen luomisesta. "Uusi luomus" on syntynyt kristuksen kuolleistanousemisen kautta (1Piet 1:3) – hänessä, häneen ja häntä varten (hänelle).

"Hänessä meillä on lunastus, syntien anteeksisaaminen, Hän on näkymättömän Jumalan kuva, esikoinen ennen muuta luomakuntaa. Sillä hänen kauttaan on kaikki luotu taivaassa ja maan päällä, näkyviä tai näkymättömiä, olkoot **valtaistuimia tai herrauksia tai hallitsijoita tai valtiaita**, kaikki on luotu hänen kauttaan ja hänelle. Hän on ennen kaikkia ja **hänessä kaikki pysyy yhdessä**. Ja hän on ruumiin eli seurakunnan pää. Hän on alku ja esikoinen kuolleista nousseiden joukossa, niin että hän olisi kaikessa ensimmäinen. Sillä Jumala näki hyväksi, että hänessä asuisi kaikki hänen täyteytensä ja että hän **sovittaisi hänen kauttaan kaikki itselleen**, kaikki maan päällä ja taivaassa, tekemällä rauhan hänen verensä kautta, joka vuodatettiin ristillä. Teidätkin, jotka ennen olitte vieraantuneet ja mieleltänne hänen vihamiehiänsä pahoissa teoissanne, hän nyt on sovittanut poikansa lihan ruumiissa kuoleman kautta, asettaakseen teidät pyhinä ja nuhteettomina ja moitteettomina eteensä, jos te vain pysytte uskossa, siihen perustuneina ja siinä lujina, horjahtamatta pois sen evankeliumin toivosta, jonka olette kuulleet, jota on julistettu kaikessa luomakunnassa taivaan alla ja jonka palvelijaksi minä, Paavali, olen tullut." (Kol 1:14-23)

Kolossalaiskirjeen "valtaistuimet ja herraudet ja hallitsijat ja valtiaat" ovat viittausta seurakunnan jäseniin, jotka istuvat valtaistuimilla ja hallitsevat tulevaa maailmaa yhdessä kristuksen kanssa (Ilm 20:4; 22:1-5). Huomaa, että kaikki nämä luodut on sovitettu kristuksen uhrin kautta isälle Jumalalle olivatpa ne taivaassa tai maan päällä (Kol 1:14-20). Kyse ei siis ole taivaasta ja maasta ja merestä ja vuorista ja puista ja kivistä ja laaksoista ja pelloista ja niiden elävistä olennoista vaan uuden liiton Jumalan seurakunnan ihmisistä, jotka on luotu kristuksessa ja pysyvät hänessä yhdessä (KR38 on kääntänyt tässä sanan [synistēmi](#) väärin sanalla "voimassa", mutta on oikein kääntää sanalla "yhdessä" tai "koossa", vrt. Efe 4:11-16; 1Kor 12:12-31; Room 12:3-18).

Jeesus ei sanonut koskaan luoneensa tätä nykyistä maailmaa. Hän ei tiennyt olleensa mukana luomassa tätä maailmaa, kun näytti palvelijalleen Johannekselle oman ilmestyksensä (Ilm 1:1). Siinä kuvataan isä Jumala valtaistuimella istuvaksi kaikkivaltiaaksi Jumalaksi, joka saa yksin

kunnian ja ylistyksen ja voiman sen vuoksi, että on luonut taivaan ja maan ja meren ja kaiken, mitä niissä on (Ilm 4). Jeesus kuvataan tässä jaksossa teurastettuna karitsana, joka saa ylistyksen ja kunnian ja kirkkauden ja vallan sen vuoksi, että on uhrannut itsensä viattomana uhrina Jumalalle ja on arvollinen avaamaan kirjakäärön sinetit (Ilm 5). Luomisesta kunnia ja valta kuuluu yksin isälle: ei pojalle yhdessä isän kanssa (Ilm 10:6; 14:6-8; 4:8-11).

Apostolit eivät tienneet sitä, että Jeesus olisi ollut luomassa tätä maailmaa yhdessä isän kanssa. Kun he julistivat evankeliumia ja rukoilivat yhdessä, niin he sanoivat pelkästään isää kaiken olevaisen luojaksi, mutta poikaa he kuvasivat kuoleman kärsineeksi ja kuolleista herätetyksi mieheksi (Apt 17:22-31; 4:24-31). Jos he olisivat pitäneet Jeesusta isän vertaisena Jumalana, joka on luonut kaiken yhdessä isänsä kanssa, niin he olisivat sanoneet sen kuulijoilleen ja isälleen, jota ainoana Jumalanaan rukoilivat. He eivät siis tunteneet kolmiyhteistä Jumalaa, johon lähes koko nimeltään kristitty maailma nykyään uskoo.

Johanneksen evankeliumin alku [on käännetty tarkoitushakuisesti väärin](#). Raamatun kääntäjät ovat uskoneet, että Jeesus on isän vertainen Jumala, jonka kautta isä on luonut kaiken, mitä on olemassa. He ovat kääntäneet sen vuoksi kreikankielen demonstratiivipronominit säännöllisesti persoonapronominilla "hän", kun ne tulisi kääntää sanatarkasti sanoilla "tämä", "tuo" tai "se".

Johanneksen tarkoitus on todistaa lukijoilleen se, että Jeesus Kristus on Jumalan poika (Joh 20:31). Hänen tarkoituksensa ei ole todistaa sitä, että Jeesus Kristus on isän vertainen Jumala, koska hän ei itsekään uskonut sellaista valhetta vaan varoitti siitä kirjeissään (1Joh 2:18-28; 4:1-5:13, 20; 2Joh 1:7-11).

"Alussa oli sana, ja sana oli jumalan tykönä, ja sana oli jumala. Tämä oli alussa Jumalan tykönä. Kaikki on saanut syntynsä sen kautta, eikä ilman sitä ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on. Siinä oli elämä ja elämä oli ihmisten valo. Ja valo loistaa pimeydessä, mutta pimeys ei sitä käsittänyt. Oli Jumalan tyköä lähetetty mies, jonka nimi oli Johannes. Tämä tuli todistukseksi, jotta todistaisi valosta, jotta kaikki uskoisivat hänen kauttaan. Hän ei ollut itse tuo valo, mutta tuli todistamaan valosta, että totinen valo, joka valaisee jokaisen ihmisen, oli tulossa maailmaan. Se oli maailmassa ja maailma on saanut syntynsä sen kautta, mutta maailma ei tuntenut sitä. Se tuli omiinsa ja sen omat eivät ottaneet sitä vastaan. Mutta kaikille, jotka ottivat sen vastaan, [se] antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä; jotka eivät ole siinneet verestä eikä lihan tahdosta eikä miehen tahdosta vaan Jumalasta. Ja sana tuli lihaksi ja teki majan keskellemme. Ja me katselimme hänen kirkkauttaan; sen kaltaista kirkkautta kuin ainosyntyisellä on isältä täynnä armoa ja totuutta." (Joh. 1:1-14)

Kun Johanneksen evankeliumin alku on käännetty oikein ja tutkitaan Vanhasta testamentista, kuka on luonut tämän maailman ja miten hän on sen tehnyt, niin huomataan, että elävää olentoa Jeesusta kristusta ei mainita lainkaan luomisen yhteydessä. Isä Jumala on luonut kaiken yksin sanallaan ja viisaudellaan (Psa 33:6-9; Snl 3:19; Jer 10:12; 51:15; 1Moos 1-2; Jes 42:1-8). Kun Jumalan viisautta mainitaan sananlaskujen kirjassa, niin sillä tarkoitetaan abstraktiota, joka on personoitu (Snl 8:12-36). Samalla tavalla on personoitu synty (Room 7:17, 20), rakkaus (1Kor 13), viha (Jaak 1:20) ja Jumalan sana (Jes 55:11; Joh 1:1-11). Ne eivät ole eläviä olentoja, vaikka ne kuvataan ikään kuin sellaisina – ne on personoitu.

Jumalan sana on elävä ja voimallinen, niin että se synnyttää elämää. Kun Jumala sanoi sanan, niin se tapahtui, mitä hän sanoi. Jumala on luonut tällä tavalla sanansa kautta koko maailman, mutta

Jeesus kristus ei ollut silloin vielä syntynyt eikä ollut luomassa tätä maailmaa yhdessä isänsä kanssa.

Vaikka Jeesuksella on Ilmestyskirjassa nimi "Jumalan sana", niin se ei todista hänen olleen olemassa ennen tämän maailman luomista (Ilm 19:13). Jeesuksen nimenä on myös "iankaikkisuuden isä, ihmeellinen neuvonantaja, väkevä jumala ja rauhan ruhtinas", mutta se ei tee hänestä Jumalaa, että hänellä on tällaiset voimalliset nimet (Jes 9:5). Myös enkeli on kutsunut itseään Jumalaksi ja Herraksi (Jahveksi), mutta hän ei ole silti Jumala vaan on Jumalan lähettämä palvelija (2Moos 3:1-15). Jeesus saa käyttää Jumalan nimeä, kun ilmestyy hänen lähettämänään ja kaikella Jumalan arvovallalla (Joh 5:37-47; 10:25).

Olen kirjoittanut [toiseen artikkeliin](#) viitteenä kaikki Raamatun kohdat, joissa puhutaan luomisesta. Näet niistä, että Jeesus kristus ei ole ollut luomassa tätä maailmaa yhdessä isänsä kanssa. On vain yksi Raamatun kohta Hebr 1:10, jonka perusteella voitaisiin tällaista väittää, mutta sekin on tulkittu silloin väärin.

Isän ja pojan välisestä eroista

Millä tavalla Jeesus eroaa "jumalana" isästä Jumalasta?

Monella eri tavalla. Luettelen tässä niitä asioita:

- Jeesus on ihminen sen lisäksi että on Jumalan poika. Isä Jumala ei ole ihminen. Koska Jeesus on ihminen, on hän Jumalasta erillinen persoona ja elävä olento, joka on saanut alkunsa ihmisenä Marian kohdussa. Isä Jumala ei ole saanut alkuaan ihmisenä, koska ei ole ihminen vaan on Jumala.
- Jeesus on kristus, mutta isä Jumala ei ole kristus, koska kristus on "Jumalan voideltu", mutta ei Jumala itse. Jumala on voidellut Jeesusta pyhällä hengellä enemmän kuin veljiään, niin että Jeesus on Jumalan kansan ylimmäinen pappi, ja se profeetta, josta Mooses oli ennustanut, ja Israelin ja koko maailman kuningas (5Moos 18:15-18; Apt 10:38; Hebr 1:9; Psa 45; Jes 9:5-6; Ilm 19:11-21). Vanhassa testamentissa oli tapana voidella öljyllä ylimmäinen pappi, Jumalan profeetta ja kuningas. Isä Jumala ei ole ylimmäinen pappi eikä profeetta eikä kristus, voideltu ihminen. Jumala on tehnyt Jeesuksen kristukseksi ja herraksi (Apt 2:36), mutta isää Jumalaa ei ole kukaan tehnyt kristukseksi ja herraksi, sillä hän on Jumala ja on aina ollut, on ja on oleva kaikkien yläpuolella oleva herra, ainoa kaikkivaltias: "Jumala on kristuksen pää" (Ilm 1:8; 4:8; 11:17; 15:3; 16:7; 19:6; 21:22; 2Kor 6:18; 1Kor 11:3).
- Sanaa "kristus" käytetään vain ihmisistä, ei koskaan Jumalasta tai enkeleistä.
- Jeesuksesta käytetään Raamatussa useimmiten nimityksiä Jumalan poika, kristus, herra, karitsa, ihmisen poika ja ihminen. Kun Jumala ja Jeesus mainitaan samassa kohdassa, tarkoittaa sana "Jumala" yleensä aina isää, ei koskaan poikaa samassa merkityksessä kuin isä yksin on Jumala. Jeesusta sanotaan niissä kohdissa kristukseksi, herraksi tai Jumalan pojaksi. Esimerkiksi näin: "... niin on meillä kuitenkin ainoastaan **yksi Jumala, isä**, josta kaikki on ja johon me olemme luodut, ja yksi herra, Jeesus kristus, jonka kautta kaikki on, niin myös me hänen kauttansa." (1. Kor. 8:6; vrt. Efe 4:4-6)
- Raamatussa ja etenkin Uudessa testamentissa erotetaan jatkuvasti toisistaan "Jumala" ja "herra Jeesus kristus", kun näistä kahdesta puhutaan samassa asiayhteydessä, ja on täysin selvää, että Jumalalla tarkoitetaan silloin vain "isää", ei koskaan "poikaa" tai "kolmiyhteistä jumalaa", joka "isä ja poika ja pyhä henki".

- Jeesus on alamainen isälle, mutta isä ei ole alamainen kenellekään. Jeesus on alamainen isälle vielä sen jälkeen, kun kuolleet ovat nousseet ylös eikä vain nyt, kun hän istuu isän oikealla puolella taivaissa. (1. Kor. 15:27-28) Isän oikealla puolella istuminen on kuvaus hierarkiasta. Jumala on antanut käytännössä kaiken hallitusvallan pojalleen, mutta valtaistuimen puolesta isä on poikaa ylempi, niin kuin farao oli Joosefia ylempi (tämä on esikuva Jumalan ja Jeesuksen välisestä valtasuhteesta, 1. Moos. 41:39-41). Isä Jumala on ainoa kaikkivaltias: poika on kaikkia luotuja ylempänä oleva valtias, mutta isä on pojan valtias (1Kor 11:3; Joh 17:3; Jda 1:24-25; 2Kor 6:18; Ilm 1:8; 4:8; 11:17; 15:3; 16:7; 19:6; 21:22).
- Jeesus on kuollut ristillä ja Jumala on herättänyt hänet ylös kuolleista (Hebr 5:7; 13:20-21) Isä Jumala ei ole kuollut eikä hän voi kuolla, koska on Jumala eikä ihminen, eikä Jumala ole noussut ylös kuolleista, koska hän ei ole kuollut eikä voi kuolla (1Tim 6:13-16).
- Isä Jumala on antanut kaiken vallan pojalleen Jeesukselle, mutta isälle ei kukaan anna valtaa, sillä hänellä on se valta itsellään luonnostaan sen perusteella, että hän on Jumala (Matt 28:18; Apt 17:22-31; Room 8:31-36).
- Jeesus on saanut kaiken isältään Jumalalta: elämän, vallan, vallan antaa syntejä anteeksi, vallan tuomita eläviä ja kuolleita, jne. (Joh 5:7-30; Matt 28:18; Luuk 5:24) Jumala ei ole saanut keneltäkään yhtään mitään, sillä hän ei tarvitse keneltäkään yhtään mitään, koska hänellä on muutenkin jo kaikki, sillä hän on Jumala, joka itse antaa muille elämän, hengen ja kaiken (Apt. 17:22-31).
- [Rukoukset kohdistetaan isälle Jumalalle](#) hänen poikansa Jeesuksen nimessä, ei pojalle (Matt 6:6,9; Joh. 14:13; 15:16; 16:23,24; Apt 4:24-31).
- Jumalalla ei ole isää, mutta Jeesuksella on isä, "Jeesuksen kristuksen Jumala ja isä" vielä taivaassa (Joh. 20:17; Efe 1:3; Ilm 3:12).
- Jeesusta ei kutsuta Raamatussa kertaakaan selvästi Jumalaksi, sellaiseksi kuin vain isä Jumala on. Kaikki kohdat, joissa Jeesusta kutsutaan Jumalaksi, kuvaavat Jeesusta isästä erilliseksi jumalaksi, jonka voidaan nähdä olevan vallassa alempi kuin isä (Psa 2; 8; 45; 110; 102 = Hebr 1; Psa 82 = Joh 10:29-36; Jes 9:5-6 = Dan 7:13-14 = Efe 1:20-23). Kun Raamatussa puhutaan Jumalasta ja kaiken olevaisen luojasta käyttämällä hänestä yleisnimeä "Jumala", niin silloin tarkoitetaan poikkeuksetta isää Jumalaa, ei Jeesusta, Jumalan poikaa.
- Kun Vanhan testamentin profetioissa sanotaan Jahven ja Elohimin (Herran ja Jumalan) tulevan alas taivaasta tai tulevan maailmaan, niin niissä kohdissa Jumala tulee poikansa ruumiissa maailmaan, koska asuu pojassaan (Joh 14:9-11; Sak 14:1-9; Apt 1:9-11; Jes 40:3; Luuk 1:15-17). Isä Jumala on näkymätön henki, joka asuu pojassaan, ihmisessä kristuksessa Jeesuksessa. Jos näitä kahta ei eroteta toisistaan vaan sanotaan Jeesusta Jumalaksi, niin silloin annetaan väärä todistus Jeesuksesta kristuksesta ja hänen isästään, Jumalasta.
- Jumala on luonut kaiken, mitä on olemassa, ja antanut kaikille hengen, elämän ja kaiken. Jumalan poika ja meidän herramme Jeesus kristus ei ole ollut luomassa tätä maailmaa yhdessä isänsä kanssa (Apt 17:22-31; 4:24-31; 14:15; Ilm 4:8-11; 10:6; 14:7; Psa 33:6-9; Snl 3:19; Jer 10:12; 51:15; Jes 42:1-8; 1Moos 1-2; 2Moos 20:11).
- Jumala on puhunut ja "luonut aikakaudet" poikansa kautta (Hebr 1:1-3), niin että myös luomisessa Jumala on ylempi poikaa, ja siksi Paavali julistaakin Jumalan luoneen kaiken, mutta Jeesusta hän kuvaa mieheksi, jonka kautta Jumala on tuomitseva maailman, koska on herättänyt hänet ylös kuolleista (Apt 17:22-32). Huomaa, että apostolit sanoivat rukouksessa vain isää kaiken luojaksi ja Jeesus antoi kunnian ilmestyksessään luomisesta yksin isälle, ei pojalle yhdessä hänen kanssaan (Apt 4:24-31; Ilm 1:1; 4:8-11; 10:6; 14:6-8; Psa 33:6-9; Snl 3:19; Jer 10:12; 51:15; 1Moos 1-2; Jes 42:1-8).

Ihminen Kristus Jeesus hallitsee tulevaa maailmaa

Jumala on korottanut ihmisen, kristuksen Jeesuksen, "tulevan maailman" hallitsijaksi (Hebr 2:5ss.). Jeesus on ihminen vielä Ilmestyskirjan lopussa, sillä hän on Daavidin juurivesa eli kuningas Daavidin jälkeläinen alenevassa polvessa (Ilm 22:16; Jes 11:1, 10; 2Sam 7:8-17). Jeesus ei lakkaa koskaan olemasta ihminen, sillä ihminen on ikuisesti ihminen, vielä ylösnousemuksen jälkeen (1Kor 15:45-47).

Jeesus pysyy Jumalan kansan ylimmäisenä pappina ikuisesti, koska ei kuole enää koskaan. Ylimmäinen pappi on ihminen, ei Jumala, jota tämä pappi hengessään palvelee ja rukoilee häntä (Hebr 7:24-25).

Kun heprealaiskirjeessä puhutaan "ihmisten joukosta" otetuista ylimmäisistä papeista, tarkoitetaan sillä kuolevaisia ihmisiä. (Hebr 5:1-10). Jeesus Kristus on kuolleista herätetyksi tulemisensa jälkeen Jumalan poikana pappi, joka ei kuole enää koskaan ja pysyy siksi ikuisesti pappina (7:24-28). Myös hän on ihminen, mutta kuolleista nousseiden esikoinen, ja siksi hänet on erotettu "ihmisten joukosta" otetuista papeista.

"Ihmisten joukolla" tarkoitetaan tässä siis kuolevaisia ihmisiä, ei kuolleista herätettyä Jumalan poikaa. Kirjoittaja ei siis väitä vastoin muuta Raamattua ja vastoin omia sanojaan muualla kirjeessään, että Jeesus Kristus ei olisi ihminen, kun on ylimmäinen pappi. Jeesus Kristus on ihminen, mutta ainoa ylimmäinen pappi, jonka Jumala on herättänyt ylös kuolleista.

Joitakin väärin käännettyjä Raamatun kohtia

"Mutta me tiedämme, että Jumalan poika on tullut ja antanut meille ymmärryksen, tunteaksemme sen totisen; ja me olemme siinä totisessa, hänen pojassansa, Jeesuksessa kristuksessa. Hän on totinen Jumala ja iankaikkinen elämä." (1Joh 5:20)

Sana "totinen" tarkoittaa jakeen alkuosassa isää Jumalaa. Me olemme isässä Jumalassa hänen poikansa kautta (1Joh 2:24; 1Tess 1:1; Joh 14:10-24). Jeesus sanoi, että hänen isänsä on ainoa totinen Jumala (Joh 17:3). Johanneksen tarkoitus on todistaa vain se, että Jeesus Kristus on Jumalan poika (Joh 20:31). Niinpä on täysin varmaa, että "totinen Jumala ja iankaikkinen elämä" on tässä kohdassa isä, ei hänen poikansa Jeesus Kristus, joka on ihminen, ei Jumala. [Pronomini "hän" viittaa siis "totiseen Jumalaan"](#), joka on isä, ei poika.

"... heidän ovat isät ja heistä on Kristus lihan mukaan. Jumala, joka on yli kaikkien, olkoon kiitetty iankaikkisesti, amen!" (Room. 9:5)

Kreikankielen alkutekstissä ei ole pronominia "hän", jolla viitattaisiin Jeesukseen: "hän, joka on yli kaikkien..." Se pronomini on Raamatun kääntäjien lisäys alkuperäiseen tekstiin ja puoltaa heidän virheellistä teologista näkemystään, jonka mukaan Jeesus Kristus on isän vertainen Jumala. Huomaa, miten jakeen merkitys muuttuu oleellisesti, kun laitamme välimerkiksi pisteen siihen kohtaan, johon se oikeasti kuuluisi. Paavali ei suinkaan väitä Jeesusta "Jumalaksi" vaan kiittää tässä isää, niin kuin muuallakin kirjeissään. Jeesuksen Kristuksen Jumala ja isä olkoon ylistetty iankaikkisesti, amen! (Room. 15:6; 2. Kor. 1:3; 11:31; Efe. 1:3; Fil. 1:11)

"...odottaessamme autuasta toivoa ja suuren Jumalan kirkkauden ja meidän pelastajamme Jeesuksen Kristuksen ilmestymistä,..." (Tiit 1:13)

Paavali ei sano tässä jakeessa Jeesusta "suureksi Jumalaksi", niin kuin vanhassa käännöksessä on virheellisesti oletettu, vaan hän tarkoittaa "suurella Jumalalla" isää, jonka kirkkauden säteily ja tarkka kuva Jeesus on (Hebr. 1:3), ja ilmestyy meille lupauksensa mukaan omana aikanaan. Siis: "Jumalan kirkkaus" on Jeesus kristus ja hän on ilmestyvä meille, kun aika on kypsä.

Löydät lisää käännösvirheitä [tämän linkin](#) takaa.

Lisää artikkeleita tätä aihetta sivuten on [tämän linkin](#) takana.

Raamatun lukeminen ennalta opitun tulkinnan tueksi, "Raamatun ymmärtämisen vaikeus": lisää [tämän linkin](#) takana.

Petteri Haipola, 24.9.2013, päivitetty 16.3.2016